

In gesprek met een voorzitter

C.C. de Graaf van de Drentse Golfclub 'De Gelpenberg'

Er zijn van die mensen voor wie niets te veel is. Die over een tomeloze energie beschikken, óók geestelijk, en alles aanpakken. Zo iemand is ook de heer De Graaf, voorzitter van Golfclub 'De Gelpenberg' bij Zweeloo in Drente. In het dagelijks leven is hij een van de directieleden van Nira in Emmen, een bedrijf in moderne communicatie-systemen met meer dan 600 werknemers en met vestigingen en agentschappen in alle vijf continenten. Ondanks deze drukke en verantwoordelijke job gaf Kees de Graaf zijn jawoord toen zijn naam naar voren werd gebracht als opvolger van voorzitter jhr. S. Snouck Hurgronje. Die overdracht vond begin dit jaar plaats.

De heer De Graaf (47) golft zeven jaar en speelt van handicap-26. Zijn vrouw Joke was vorig jaar clubkampioene en dit jaar runner-up en speelt van 14. Op de vraag of hij het niet erg vindt dat zij beter is dan hij, gaf hij het enige antwoord dat mogelijk is: 'Zij heeft nu eenmaal meer tijd dan ik.' We treffen de baan van 'De Gelpenberg' op een mooie rustige dag in september in bijna desolate staat aan. Het beeld op de parkeerplaats – er stonden 12 auto's – deed ons denken aan de jaren zestig of vijftig toen golf nog een onderonsje was. 'Het is een uitzondering,' helpt de heer De Graaf ons uit de droom, 'normaal hebben wij een

drukke-probleem op zondag en hebben vierballen standing. Op weekdagen valt hier altijd goed te spelen.

Hoop op expansie

De Drentse club is een van de 2 van de 30 bij de NGF aangesloten clubs die nog geen ledenstop heeft. Ondanks dat gegeven ijvert de club al jaren voor uitbreiding van het terrein met 9 holes. Is er wel een markt voor golf in deze regio?

De heer De Graaf: 'Dankzij een ledenwerf-actie zijn we in één jaar van 256 naar 317 leden gegaan. De helft daarvan vormt de actieve kern. Naarmate de mensen korter gaan werken zullen zij meer gaan spelen. Wij verwachten te blijven groeien, al zal een 18 holes baan niet direct exploitabel zijn. Binnen 3 tot 5 jaar denken we aan 500 leden en dan is een 18 holes baan noodzaak. Bovendien ligt aangrenzend aan het huidige terrein een prachtig stuk grond van 29 hectare. De gemeente Zweeloo, die hier het merendeel bezit, wil dit graag voor de golfsport bestemmen. Een uitbreiding naar 18 holes zal vanzelf veel potentiële golfers aantrekken. Er zal een grote behoefte aan golf ontstaan, niet alleen in het westen, maar ook hier.'

De contributies zijn pittig, als men bedenkt dat het onderhoud van de baan f 120.000 kost en de pacht van het terrein per jaar het luttele bedrag van 5000 gulden. Dit geld wordt afgestaan aan de Boermarkte van Aalden, een groep boeren die gezamenlijk onbruikbare grond bezit. De jaarcontributie is f 815,— voor een enkel lid en f 1335,— voor een echtpaar. Het beleid is er op gericht een reserve op te bouwen voor de baanverbetering en uitbreiding. GOLF: Waar zit de uitbreiding op vast?

De heer C. C. de Graaf.

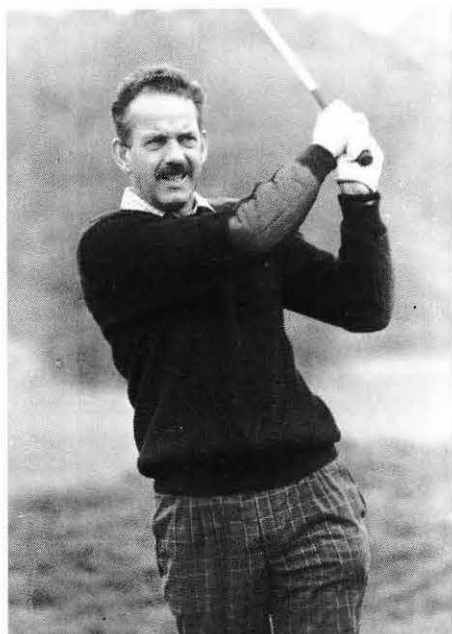
De heer De Graaf: 'Het zit voorsnog vast op de provincie. De provinciale overheid wil in principe wel investeren, maar distantieert zich van de exploitatie. Het Recreatieschap Zuid-Oost Drente is vóór subsidiëring van de uitbreiding. Vanuit het overkoepelende provinciale Recreatieschap komt een werkommissie, die een nader onderzoek gaat instellen. De begroting telt anderhalf miljoen gulden, een bedrag dat de club niet kan opbrengen. Wij streven naar overheidssubsidie en realiseren ons dat de nieuwe baan een beperkt openbaar karakter zal moeten krijgen, met de nadruk op karakter. De exploitatie kunnen wij zelf ter hand gaan nemen, dat behoeft het Recreatieschap niet op zich te nemen. Wij hopen nu dat we de provincie achter ons krijgen. De gemeente Zweeloo zou er zeer gebaat bij zijn, want zij wil het stuk grond graag kwijt. Mijn voorganger jonkheer Snouck Hurgronje zet zich voor de club in deze problematiek in.'

Eén bezoeker per dag

Intern is de club al wel bezig uit te breiden. Het clubhuis wordt de helft groter. De keuken van pachter Patrick – zijn gehaktballen zijn ongeëvenaard – wordt drie keer zo groot, de clubruimte wordt 25% groter en de kleedkamers worden verdubbeld. De verbouwing is op 1 oktober begonnen en moet vóór de Kerst klaar zijn. Patrick voert een eigen huiswijn, een Domaine Montplaisir 1981, 'mis en bouteille spécialement pour le Drentse Golfclub 'De Gelpenberg''. Een goede wijn voor 8 gulden à fles.

Een bijzonderheid van de club zijn de handicaps. Op de wedstrijdkalender staan regelmatig wedstrijden voor deelnemers tot en met handicap-54 en non-handicaps. Handicap-54?

De heer De Graaf: 'Wij hanteren een clubhandicap die bij 54 begint. Dat is indertijd ingevoerd als stimulans en om nieuwe leden het wedstrijdelement bij te brengen.

De voorzitter van de Drentse club tijdens zijn wekelijkse ronde.

De tweede slag op de 9e en de 18e hole. De bunker over de gehele breedte van de fairway is een zandverstuiving.

Zo worden ze meteen bij het wedstrijdspelen betrokken. Geloof me, ze zijn heel trots als ze van 54 naar 48 gaan.'

Voor westerlingen en zuiderlingen ligt 'De Gelpenberg' in hun gedachten zo ongeveer in Denemarken. Dat heeft zo z'n consequenties voor de greenfee-inkomsten. De voorzitter vond desgevraagd in het jaarverslag van 1983 terug dat er slechts 7000 gulden aan greenfees waren geïnd. Omgekeerd komt dat neer op één bezoeker per dag. Een schande eigenlijk voor zo'n aantrekkelijke baan, waar het bovendien rustig spelen is. De voorzitter: 'De afstand is een barrière. De afstand Drente-Westen is kort, maar andersom is dat kennelijk niet zo. Wij drinken een kop koffie, stappen in de auto en komen er na anderhalf of twee uur weer uit. Westerlingen rekenen niet in tijd of kilometers, maar in afstand.' Een mooie uitspraak.

We zullen dit artikel afsluiten met de aanrijroute naar de baan, opdat u zelf kunt ondervinden wat u als golfer tot dusver gemist hebt door 'De Gelpenberg' nog niet te hebben gespeeld. De club heeft twee aantrekkelijke wedstrijden die open zijn voor leden van andere NGF-clubs, de Haagsche Ooievaar en Caddy Bartje. Om te onthouden voor volgend jaar.

Goede putt-greens

Nóg een bijzonderheid van de Drentse club. De baan wordt niet onderhouden door eigen greenkeepers, maar door medewerkers van het Werkvoorzieningsschap de Marklanden uit Coevorden. Vijf mensen werken part-time en in eigen tempo op een contractbasis voor zoveel uur per jaar aan de baan. Volgens de heer De Graaf gebeurt dat naar volle tevredenheid en we moeten zeggen dat de baan er tijdens ons rondje prachtig bij lag. Alleen de greens hebben een harde ondergrond, zodat de bal op de pin spelen niet is aan te raden. Maar een gemiste putt ligt aan de speler en

zeker niet aan het mooie grastapijt.

De heer De Graaf roemt het werk van de Jeugdcommissie. 'Naar de indruk van sommige oudere leden doet de Jeugdcommissie zelfs te veel. Ze organiseert trainingen, wedstrijden en bijeenkomsten over etiquette en regels. Vooral het niveau van de oudere jeugd, die hieruit voort is gekomen, is goed. We hebben zo'n drie spelers rond handicap-5.' Golfbanen liggen meestal midden in de natuur, ver weg van de bebouwde kom en daarom moeilijk te bereiken per fiets, met bagage en al. Junioren zijn daarom voor het vervoer al gauw aangewezen op hun ouders. Het is een van de belangrijkste redenen waarom jonge golfers kinderen zijn van ouders die al lid waren van de golfclub. Op 'De Gelpenberg' zijn één of twee junioren van wie de ouders geen lid zijn. Het is waarschijnlijk dat dit in de rest van het land niet anders is. Om over na te denken.

Na het laatste nieuwtje van 'De Gelpenberg' – de sponsoring van 11 tees à 500 gulden per jaar met een contract voor 5 jaar is bijna rond – rijden wij u nu voor vanuit het westen des lands naar deze vriendelijke club met haar interessante baan in Drente. Vanuit Zwolle richting Meppel kiezen, langs Meppel richting Hogeveen, vandaar de borden naar Emmen volgen en 10 kilometer vóór Emmen linksaf (bij Oosterhesselen) de bordjes Zweeloo volgen. Het eerste plaatsje van enig aanzien waar u dan komt is Aalden, waar u spoedig linksaf moet (staat aangegeven met bordje Golfbaan). Na een kilometer of twee vindt u de 8ste hole aan uw rechterhand. U bent nu warm en zult een uur of twee later warm worden van behagen als u op de tee van de 9e en later de 18e hole staat. Het is een van de pronkstukken van architect Frank Penink. De andere holes mogen er ook zijn. Op dus naar 'De Gelpenberg'.

Jan Ebbinge

Bliksem(s)

Geloof is een volmaakt persoonlijke zaak. Het is daarom geen wonder dat ik niet iedereen heb kunnen overtuigen van de blikseminslag die op een in alle opzichten naargeestige dag mijn houten-vier trof tijdens een rondje Broekpolder. Het onweer was al van de vroege ochtenduren af te voorzien geweest, hoewel onze Biltse voor spellers er met geen woord van hadden gerept. Op de zesde hole van die fraaie Broekpolder kwam tegelijk met een hoosbui het onweer snel uit zee nader en maat Max en ik besloten ons heil te zoeken in een op die plaats tactisch opgestelde schuilhut.

Waarschijnlijk was het meer de tegenzin in de regenbui die ons daartoe deed besluiten dan onweer en bliksem, maar toen we zeiden dat het misschien toch verstandiger was de tassen midden in de zondvloed op de fairway te laten staan namen we een goed besluit. Na een uur bedaarde het geweld en bleef er alleen nog wat vocht over om te trotseren: de bui was inmiddels een buitje geworden.

De omstandigheden brachten mee dat ik zeker veertien dagen lang geen golfierrein meer betrad. De natgeregende tas met inhoud bleef verwaarloosd (ja, schande!) in de bagageruimte van de auto liggen tot de volgende keer. Na een half mislukte drive die tot in de semirough kwam, was er weer de noodzaak om die houten-vier te gebruiken. Toen bleef de grip aan hand en handschoenen kleven en bleek in het midden-deel tot een sponsachtige, kleverige massa te zijn verworpen. Teruggedacht tot de laatste maal bleek dat Broekpolder te zijn met een inderhaast tot halverwege in de tas gekwakte vier die de klap van de blikseminslag had opgevangen, die overigens een uitweg had gezocht en gevonden op de plaats waar de stok het zich in de tas verzamelde water had bereikt. Omdat, zo verzekerde mij een natuurkundig onderlegde kennis, water nog beter geleidt dan staal en bovendien rubber een slechte geleider is. Als natuurkundig stuk onbenut voldoet die uitleg mij volkomen, terwijl andere natuurkundige brokken onbenut dan denken te gaan denken en zich verbaasd afvragen waarom m'n grip wél vernield werd en m'n stok zelf niet. De hoofdredacteur van dit blad, met het verhaal geconfronteerd, lachte wat en vroeg hoeveel regenwater vervangende middelen ik die dag tot mij had genomen. Kennelijk geen gelovige. Anderen zág je denken: 'Fantast . . .' Laat ze maar denken. Laat ze straks ook maar ingezonden stukken hierover schrijven. Ik koester mijn persoonlijke bliksem als een onvergetelijke ervaring en weet één ding zeker: zodra er onweer komt ben ik weg. Als een haas. En m'n stokken laat ik staan waar ze stonden.

Th.K.